

CORRESPONDENCE INTERNATIONALE

VIA HELVETIA.

I.

Kje si, ne vemo. Misel te išče:
od doma
iz kraja v kraj roma
in nemirna gre na bojišče:
kje si, kje si?

Dan na dan in večer na večer
se vrača, krila utrujena vesi:
ni te našla nikjer.

II.

Zvonovi molčijo in ura molči —
srce je vâsi nehalo biti;
obupano plašno se hiša hiše drži,
druga v drugo bi hotela se skriti.

In mi sâmi, sâmi — — —

V pesti skrčenih rok
verujemo: še je nad nami
Bog.

III.

V zlatem klasju rdeča lica,
prožne roke, svetel srp:
v takih krajih hodim,

a nad menó je trda skrb.
Od gor bobni,
od skal krvavi
in svoji mrzli roki širi, širi.
Eno nad vas, drugo nad me,
v njej že ima moje srce —
Ž njim naj vas pomiri!

IV.

(Begunci.)

Dosti je na nebu zvezd,
dosti je na zemlji cest:
vsaka zvezda nas pozná,
na vsaki cesti smo domá
brez dóma.

Tihe svetle so zvezdé,
tihe bele so cesté;
trudno obupan je naš vzdih,
ki gre do njih, ki gre po njih:
Brez dóma!

Eno solnce imá nebó:
radi eno bi cestó,
da bi pripeljala nas
spet enkrat v drágo vas
do dóma, do dóma! —

ANAGNORISIS.

Po stari navadi sem šel v lepe kraje in srečal človeka.
Gledal je s hrepenečimi očmi in čakal odmeva.
Pogledal sem ga in sem bil odmev.
Razprl je oči in ni hotel verjeti.
»Jaz?«
»Jaz!«

O kako pozno se spoznamo na sveti.
Dobre komedije pišeš za oder življenja, čas!

Joža Lovrenčič.